

den højtærede Indenrigsminister har faaet, siden Lovforslaget blev fremsat den 17. Februar. Og naar Ministeren taler med Patos om disse forfærdelige socialdemokratiske Førere, der mangler Ansvarstølelse overfor dem, de repræsenterer, og som fuldstændig mangler Villighed til at deltage i Forhandlingerne, tror jeg alligevel, selv om den højtærede Indenrigsminister naturligvis ikke, saaledes som jeg gør efter Ministerens Paastand, taler ud ad Vinduet, men taler sagligt, velbegrundet til det høje Ting, at det efter alt, hvad der er foregaaet, ikke vil lykkes den højtærede Minister at faa bibragt ret mange Mennesker den Opfattelse, at det er Socialdemokraternes Mangel paa Villighed til Forhandling, der er Skyld i, at man nu har ladet Arbejdsgiverforeningen faa en Hovedindflydelse paa Lovforslagets Indhold. Det er sket ved en Forhandling, som Socialdemokratiet i Folketingets Udvalg har været sat udenfor som ved saa mange andre af de Forhandlinger, der er foregaaet mellem de to Partier, af hvilke det ene leverer Regeringen, medens det andet er Støtteparti og paa en for et Støtteparti ikke ukendt Maade stiller visse Krav, medens man samtidig ikke er bange for at slaa Benene fra dem, man skulde støtte, i mere end een Henseende.

Det, der her er sket, er altsaa blot det, at man fra Støttepartiets Side har stillet sine Krav, og jeg synes, det vilde være ærligst at indrømme det. Man kan nemlig ikke forklare overfor dette høje Ting — i alt Fald ikke for Medlemmerne af det Parti, jeg tilhører —, at Indenrigsministeren helt skulde have skiftet Opfattelse med Hensyn til Bestemmelserne i Lovforslagets § 6, hvor man har faaet indsat Bestemmelsen om Kristeligt Dansk Fællesforbund, i Lovforslagets § 10, Stykke 1, hvor man har faaet indsat Bestemmelsen om, at en hvilken som helst Strejkebryder skal kunne optages i Arbejdsløsheds-kassen, Bestemmelsen i § 10, Stykke 2, der vil medføre, at man tvinges til at optage Personer i Kassen, naar blot de kan godtgøre umiddelbart efter Optagelsen at kunne faa Beskæftigelse af passende Varighed indenfor vedkommende Fag, Bestemmelsen i § 17, Stykke 1, hvor man skifter fuldstændig om fra, at Kassen først blev lukket efter Konstatering af Konfliktens Indflydelse, til, at den først bliver aabnet igen, efter at en saadan Konstatering har fundet Sted, og paa samme Maade med Hensyn til Bestemmelsen i samme Paragraf, hvorigennem en hvilken som helst talmæssig set nok saa lille Lockout fra

Arbejdsgiverforeningens Side vil være i Stand til at fratage Tusinder og atter Tusinder af ganske uskyldige arbejdsløse deres Understøttelse. Alt det, som Arbejdsgiverforeningen og det konservative Folkeparti har faaet sat ind i Loven, vil jeg have Lov til at paastaa ikke er den højtærede Indenrigsministers Program med Hensyn til Arbejdsløshedsloven; thi saa havde det staaet i Lovforslaget af 17. Februar. Dette Lovforslag er jo ikke et Øjeblik Arbejde, det er i mange Henseender en fuldstændig Omskrivning af den gamle Lov, man har haft god Tid til en Mængde redaktionelle Ændringer foruden de Realitetsændringer, der er foretaget.

Jeg maa derfor have Lov til at sige, at Lovforslaget af 17. Februar er Ministerens Program, det indeholder ikke noget Brud; indenfor de Rammer havde der ganske sikkert været Mulighed for med blot nogenlunde god Villie fra Ministeriets Side at skaffe Tilslutning ogsaa fra Socialdemokratiets Side til denne Lov. Men det har Ministeriet ikke maattet, Støttepartiet har villet noget andet; thi ellers havde Ministeriet ikke haft nødig at gaa med til alt det, der nu er kommet ind i Loven. Hvad enten man nu vil kalde det Sonoffer eller Erstatning, eller hvad man vil kalde det, er det noget, som den højtærede Minister og Venstrepartiet har maattet gaa med til overfor Støttepartiet. Derfor var det aabenbart ogsaa, at det ærede 14de tingvalgte Medlem overhovedet ikke kom ind paa Realiteter. Det var jo saa rart, hvis vi ogsaa vilde gaa sagte med Dørene og for Alvor vilde lade være med at oplyse om, hvad der ligger af reaktionære Realiteter i de Ændringer, der er foretaget fra konservativ Side. Men det kan vi naturligvis ikke gøre. Vi maa virkelig have Lov til at gøre hele Befolkningen opmærksom paa, at der her er foretaget en Forrykning bort fra den Neutralitet, Arbejdsløsheds-kasserne hidtil har udvist, har været tvunget til at udvise, idet det nu hælder meget stærkt til den arbejdsgivervenlige Side.

Den højtærede Indenrigsminister omtalte B-Nævnet og sagde, at man naturligvis ikke kunde have et saa ensidigt sammensat Nævn til at træffe Afgørelsen paa dette Omraade. Det er man ikke kommet i Tanker om, før efter at den højtærede Minister havde fremsat sit Lovforslag af 17. Februar. Man har nemlig haft B-Nævnet lige siden 1907, og der har ikke i Ministeriet ligget noget som helst Materiale gennem Klager fra den ene eller den anden, der kunde bevæge Ministeren til ved Udarbejdelsen af